

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 136/2024
20.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Милене Рашић, Светлане Томић Јокић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Александра Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 12 К. бр. 373/22 од 03.10.2023. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1. бр. 272/23 од 20.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 20.02.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Александра Јовановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 12 К. бр. 373/22 од 03.10.2023. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1. бр. 272/23 од 20.12.2023. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 12 К. бр. 373/22 од 03.10.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. у вези члана 61. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1. бр. 272/23 од 20.12.2023. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца и пресуда Основног суда у Лесковцу 12 К. бр. 373/22 од 03.10.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА – адвокат Александар Јовановић, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Иако не нумерише, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, наводима да је првостепени суд прекорачио оптужбу, на тај начин што је извршио измену чињеничних навода оптужбе, и то у погледу времена - датума извршења једне од радњи, обзиром да је у оптужном акту ОЈТ Лесковац Кт. 88/2022, Кт. 242/2022 од 18.03.2022. године у десетом реду наведено: „да је ... дана 04.08.2015. године окончану ситуацију ...“, док је у изреци пресуде у деветом реду наведено: „дана 17.02.2016. године окончану ситуацију...“.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Из списка предмета произлази да је изрека првостепене пресуде идентична са диспозитивом оптужног предлога јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Лесковцу Кт. 88/2022, Кт. 242/2022 од 18.03.2022. године, који је прецизиран поднеском истог тужиоца Кт. 242/2022 од 27.09.2023. године, како у погледу објективних, тако и субјективних елемената кривичног дела из члана 357. став 1. у вези члана 61. КЗ за које је окривљени правноснажно осуђен, из ког разлога су потпуно неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, којима се указује да је на штету окривљеног прекорачена оптужба и тиме учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Наиме, бранилац окривљеног пренебрегава чињеницу да је јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Лесковцу дана 02.10.2023. године поднеском Кт бр. 242/22 прецизирао оптужни акт, где је између осталог унео и датум „17.02.2016. године“.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Наиме, као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног нумерише повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Међутим, наведену повреду закона образлаже наводима да је првостепени суд погрешно утврдио чињеницу учешћа окривљеног у извршењу кривичног дела. У вези са изнетим, бранилац оспорава доказну вредност налаза и мишљења вештака електро струке Зорана Лакићевића, наводима да вештак није обавестио странке о самом вештачењу, нити је приступио лицу места, утврђивању свих чињеница и околности наводне разлике уграђених типова каблова, већ је ту наводну чињеницу утврдио из дописа број 167 од 26.04.2016. године. Такође, бранилац износи своју верзију догађаја, и сопствену оцену изведених доказа - записника комисије о примопредаји и коначном обрачуна изведених радова број 115/1 од 28.03.2016. године, исказа сведока ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ.

На описани начин, иако се бранилац формално позива на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а која повреда је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, исти у суштини оспорава чињенично стање утврђено у побијаним правноснажним пресудама, износиће сопствену оцену изведених доказа, сопствено виђење одлучних чињеница које из тих доказа произлазе, супротно оцени, чињеничним утврђењима и закључцима суда изнетим у побијаним пресудама, и на својим чињеничним закључцима заснива став да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела за које је оглашен кривим, као и став да је дошло до погрешне одлуке о кривичној санкцији.

Поред изнетог, бранилац окривљеног нумерише и образлаже повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП.

Како члан 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11), 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног, у напред наведеном делу, оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, иако не нумерише, указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да је суд требало да тужбу, противтужбу и пресуду П 216/18 од 13.09.2018. године и Пж бр. 3485/20 од 15.07.2021. године, који се тичу грађанско-правног односа оштећеног и трећих лица изузме из списка предмета и да исти представљају недозвољене доказе, а

која повреда закона је, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, у образложењу захтева, бранилац окривљеног не наводи у чему се конкретно састоји означена повреда закона, односно због чега су означени докази незаконити.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева опредељење одређене повреде закона због које окривљени, преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек (члан 485. став 4. ЗКП) и образложење у чему се конкретно састоји повреда закона истакнута у захтеву.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Александра Јовановића, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Са изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић